

mindre kan jeg tilraade, at vi skulde forkaste Lovudkastet i det Hele, og allermindst, at vi saaledes skulde lemlaste det, at kun Halen blev tilbage, nemlig den 18de §, som gaaer ud paa at have alle hidtil gjældende Anordninger angaaende Trykkefriheden, med hvilket Forslag Meningen jo vel er, at vi slet ingen Lov om Pressen skulde have, skjøndt det dog var muligt, at man, ved at blive staaende ved hiin Paragraph, ikke saa ganske naaede dette Ideal, men at da de herhenhørende Bestemmelser i Christian den 5tes Lov kom til at leve op igjen. Intet af alt Dette kan jeg tilraade; men jeg troer, at Thinget ved Behandlingen af det foreliggende Lovudkast bør i Hovedsagen slutte sig til Regjeringen og det andet Thing (Aa!), idet vi stræbe at medvirke til, at Loven kan udkomme i en saa fuldkommen Skikkelse som muligt; og jeg troer ligeledes, at det er Thingets Pligt at see dette Arbejde fremmet med al den Hurtighed, som de mange andre vigtige Arbejder, der paahvile Thinget, i Forbindelse med Sagens modne og omhyggelige Drøftelse tilstede, thi Thinget vilde — mener jeg — komme i en lidet heldig Stilling lige overfor Folket, dersom vi ikke lode os det være magtpaaliggende at fremme Sagen saaledes, at den i den sandsynligviis ikke meget lange Tid, i hvilken vi endnu kunne vente at blive samlede, kan føres til Ende.

N. Sørensen: Dersom her for Tiden i Landet var et Compagnie af litteraire Banditter, bestaaende af Forfattere, Bogtrykkere, Forlaggere, Boghandlere o. s. v., som fra deres Skjul og Navnløshed offentliggjorde ved Trykken onde Raad og Anslag, som gik ud paa, hvad Lovudkastet fastsætter Straffe for, gik ud paa at tilraade Opstand mod Kongen, voldsomt Angreb paa Rigsdagen, altsaa ogsaa paa os, forsaavidt vi paa denne Tid vare i Rigsdagen, gik ud paa at fornærme og skamfjænde Deres Majestæter Kongen eller Enkedronningerne, Arveprindsen og den tilkommende Rigsforstander, eller ligeledes lagde an paa at ville fornærme de med vor Regjering i Venskab staaende fremmede Magter eller Regjeringer, ja, dersom vi havde et saadant litterairt Banditcompagnie, da kunde vi jo ikke indrømme Andet, end at det var høist betimeligt at faae et saadant Lov-

forslag, som kunde være en Dømming, et Lovværn derimod, uagtet jeg alligevel ikke efter min Overbeviisning vilde kunne tilraade at udgive en saadan Lov mod dette Ondt, fordi jeg netop troer, at Ondet derved dog ikke vilde hæves. Men nu derimod, da her jo ikke engang er Tanke om, at et saadant Compagnie eksisterer af Danmarks Forfattere eller de Bogvæsenet vedkommende Personer, og da vi tvertimod have hørt Vidnesbyrd af de høitærede Ministres egen Mund om, at den danske Presse siden dens sidste factiske Frigjørelse har viist, at den af Kjærlighed ikke alene vilde, saavidt den formaade, ligesaavel som det ganske levende Folk, bære Hans Majestæt Kongen paa Hænderne, at han ikke skulde støde sin Fod paa nogen Steen, men ogsaa, at den, forsaavidt det staaer til den, vil bære selv de høitærede Ministre paa Hænderne, at de heller ikke skulde støde deres Fod paa nogen Steen, veed jeg under saadanne Omstændigheder dog ikke, der kunde være nogen større Ubetimelighed end at ville fremkomme med en Straffe-Lov for Forbrydelser, som nu ikke begaaes, og som der heller ikke er Tanke om vilde blive begaaede. Man har jo heller ikke kunnet henpege paa Nogen herinde, som ved fra sit Skjul at foretage Sligt kunde drages til Ansvar, og altsaa vilde en saadan Lov blive imod en Herr Ingen, men det var jo meningsløst. Men, naar man nu indvender herimod og siger, at, fordi slige litteraire Banditter endnu ikke findes heri Landet, saa kunde de dog engang komme og opstaae her, og at det da vilde være gavnligt itide at have fastsat et Lovværn imod dem, da svarer jeg hertil, idet jeg spørger: kan da et saadant Lovudkast virkelig være et Lovværn mod det Slags Forfatterbanditteri, er det muligt at de, som vilde giye saadanne onde Raad og Anslag i Offentlighed ved Trykken, vilde være deres egne Forraadere, at de vilde aabenbare deres egne Anslag, hvis de tilfattede ved saadanne Raad at afføde noget virkelig Ondt? Det vilde jo i sig selv være en Afstindighed, om de isorveien vilde offentliggjøre noget Saadant ved Trykken; Forbrydelsen vilde altsaa heller ikke kunne begaaes ved Trykken, saaledes at den kunde forebyggende afværges ved en Lov derimod, thi imellem Strif-